

[Oluf Pedersen.]

var muligt at sætte produktionen op, men er det ikke det, der er meningen?

Nu er der jo det mærkelige ved det, at alle som forbrugere er interesseret i en ned-sættelse af tolden og afskaffelse af restriktionerne. Landbruget er interesseret i det, men hele eksportindustrien er også interesseret, og det er jo snart det meste af industrien. Det er vel også det, der i nogen grad giver en forklaring på det konservative folkepartis ændrede indstilling til told, at nu er de folk, som de mener de i særlig grad skal virke for, netop interesseret i en friere handel. Handelen er også interesseret. Der er snart ikke andre, der er imod en friere handel her i landet, end arbejdernes erhvervsråd — denne mærkelige institution, der jo ikke har meget med arbejderne at gøre — og så nogle gamle forstokkede højremænd; men stort flere er der vel heller ikke.

Jeg synes, det er ganske urimeligt, om man fra dansk side er karrig med de tilbud, man giver. Man kunne såmænd godt — og det ville være til gavn for os og til gavn også for andre — handle al den told væk, vi har. Det ville være en god handel: jo mindre told og jo mindre restriktioner, jo friere varebytte, jo mere produktion, jo større velstand får man her i landet og i andre lande. Jeg tror også, det er rigtigt, som det blev sagt af en fremtrædende svensk direktør, Albin Johansson fra Helsingborg, ved retsforbundets sommerstævne, at man ville underbygge verdensfreden og mildne de sociale problemer, hvis man afskaffede restriktioner og afskaffede told. Direktør Albin Johansson gik ind for, at man som første skridt skulle fjerne tolden mellem de nordiske lande. Han gjorde i denne forbindelse en betragtning gældende, som utvivlsomt er rigtig. Han sagde: man har jo tidligere talt om, at der skulle overgangsbestemmelser til, når man ville fjerne toldskrankerne; men det er jo således, fortsatte han, at hvis man fjerner toldskrankerne, varer det noget, inden konkurrencen sætter ind, så det giver i sig selv en overgangstid, og derfor kan man såmænd godt fjerne det hele på een gang. Det er ikke, som når man spærrer; så virker det øjeblikkeligt.

Jeg vil som sagt anbefale forslaget til rigsdagsbeslutning, men jeg synes, at der bør tages helt anderledes fat, og jeg har forstået af de betragtninger, der har været gjort gældende fra forskellig side, at man i grunden fra alle sider er enig om, at der skal tages bedre fat næste gang. Jeg kan endda sige, at indtrykket af det, der skete ved slutningen af forhandlingerne i Torquay, var, at

også andre lande var klar over, at det opnåede resultat var for ringe, og at man måtte søge at nå til et bedre resultat. Jeg synes, at her bør de danske forhandlere sætte ind for en politik, der vil være til gavn for Europas folk og for vort land og folk.

Udenrigsministeren (Ole Bjørn Kraft): Jeg takker ordførerne for deres tilslutning til det foreliggende forslag.

Der er jo ikke større uoverensstemmelser mellem os med hensyn til bedømmelsen af, hvad der her er nået: at det ikke er så meget, som vi kunne have ønsket, at forholdene på disse områder er meget vanskelige, at de højprotektionistiske lande indtil nu ikke har været villige til at forlade den politik, de hidtil har ført, og at vore muligheder — det er blevet fremhævet — for at nå større resultater end dem, der er nået, derved er blevet meget formindsket. Men der er også enighed om, at vi, til trods for at man i og for sig — således som den socialdemokratiske ordfører gjorde det — må betegne det resultat, der foreligger, som en skuffelse, fordi vi havde ønsket, der skulle være nået mere, dog kan notere, at det alligevel betyder et fremskridt.

Som det er blevet sagt, er der to punkter, vi under alle omstændigheder må være tilfreds med, nemlig Vesttysklands inkorporering i GATT-ordningen, som utvivlsomt betyder en sikkerhed for os i fremtiden, og den toldaftale, som er blevet truffet med Italien.

Jeg tror også, at der i tinget og mellem regeringen og partierne er fuldstændig enighed om, at det arbejde, der blev påbegyndt, og som der ved slutningen af Torquay-forhandlingerne blev givet udtryk for at man ønskede videreført, og som nu er taget op i Genève, skal føres videre med al styrke. Jeg vil gerne sige til den ærede socialdemokratiske ordfører og den ærede radikale ordfører, som beskæftigede sig med disse spørgsmål, at det er ganske klart, at den danske delegation tager meget aktiv del i det arbejde, der her udføres. Vi får stadig beretninger hjem om, hvordan arbejdet går, men, som det hidtil har været tilfældet, synes det også at være tilfældet nu, at der ikke er megen villighed hos de højprotektionistiske lande til at give større indrømmelser eller til at forlade den politik, de hidtil har holdt fast ved. Jeg tror derfor ikke, vi skal spænde vore forventninger til, hvad der her kan blive opnået, altfor højt.

Der er, som det blev fremhævet særlig af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, naturligvis en modsætning mellem den barriere,